

В свято — день, розірваний надвоє.
День з маленькою павзкою.
Ранок, що молодість нашу нагадує,
Вечір, що видається казкою.

Це наш щосвятковий програм.
А як дощ — зіходимось в бібліотеці.
Які жваві наші речі,
І в легенях пахне громом.

Двічі перевозив через бухту хінець.
Цілував перса, сонце зливалось з віддихом.
Збирали, пестили квіти зблідлі.
А зараз — я з її серця вигнанець.

13. IV. 1917

[З книги «П'єро кохає»:](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії», 1990](#).